

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupen Mgr. Filipem Wágnerem, advokátem se sídlem Olšanská 2643/1a, Praha 3, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Horní Slavkov**, se sídlem Hasičská 785, Horní Slavkov, proti rozhodnutí speciálního pedagoga žalované ze dne 18. 4. 2020, čj. VS-74596/ČJ-2020-800832-KŘO-T, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 7. 2020, čj. 57 A 85/2020-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Vychovatel žalované uložil žalobci ve výkonu trestu odnětí svobody dne 16. 4. 2020 nepodmíněný kázeňský trest 7 dnů umístění do uzavřeného oddílu, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. Dne 17. 4. 2020 podal proti tomuto rozhodnutí žalobce stížnost, kterou speciální pedagog žalované rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl (s tímto rozhodnutím byl žalobce seznámen dne 18. 4. 2020).

[2] Rozhodnutí speciálního pedagoga napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni, kterou předal k poštovní přepravě dne 16. 6. 2020, doručena byla ke krajskému soudu dne 18. 6. 2020. Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným usnesením odmítl, neboť neobsahovala žádné individualizované žalobní body a konkrétní skutečnosti. Žalobce krajský soud nevyzýval k doplnění žaloby. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu

NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 3 Azs 66/2017-31, č. 3733/2018 Sb. NSS, dospěl k závěru, že by žalobce nemohl žalobu včas doplnit. Žaloba byla soudu doručena v poslední den lhůty pro její podání a s žalobcem nebylo možno (s ohledem na chybějící zastoupení advokátem) komunikovat jinak než poštou, tedy nikoliv způsobem umožňujícím rychlou elektronickou komunikaci.

[3] Usnesení krajského soudu žalobce (dále „stěžovatel“) napadl kasační stížností. Namítá, že dané usnesení porušilo jeho právo na soudní a jinou právní ochranu, konkrétně právo na soudní přezkum původně napadeného rozhodnutí žalované. Krajský soud vydal napadené usnesení v příkrém rozporu se základními atributy právního státu, neboť stěžovatel se včasnou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a ustanovení zástupce z řad advokátů k ochraně svých zájmů. Krajský soud stěžovatele s vědomím poměrně krátkých lhůt nevyzval k doplnění žaloby, ani mu neustanovil zástupce, aby mu mohla být poskytnuta právní pomoc odborníka, přes jeho omezený přístup k právním službám ve výkonu trestu odnětí svobody. Krajský soud se v napadeném usnesení opíral o zjevně nepřiléhavou judikaturu, v níž popsané analogické případy nejsou obdobnými se záležitostmi stěžovatele.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel v kasační stížnosti nijak nerozporuje, že žaloba podaná u krajského soudu neobsahovala žádné projednatelné žalobní body. Touto otázkou se tedy Nejvyšší správní soud nezabýval. Stěžovatel se ve své strohé a značně obecné kasační argumentaci omezuje toliko na to, že jej měl krajský soud vyzvat k doplnění žaloby a měl mu ustanovit zástupce. Pokud tak neučinil, vydané usnesení o odmítnutí žaloby narušuje právo stěžovatele na soudní ochranu. S tím se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[8] Dále je nutno uvést, že stěžovatel v žalobě nepožádal o ustanovení zástupce, jak tvrdí v kasační stížnosti. Naopak krajskému soudu výslovně sdělil, že pro své zastupování udělil plnou moc Mgr. Filipu Wágnerovi, advokátovi, který jej zastupuje i v jiných souvisejících řízeních. Krajský soud (dle úředního záznamu založeného ve spise) u jmenovaného advokáta telefonicky ověřil toto sdělení s tím, že podle něj advokát stěžovateli výslovně sdělil, že jej v řízení zastupovat nebude, tedy se jím nenechá zmocnit. Stěžovatele by zastupoval jediné tehdy, pokud by mu byl soudem ustanoven. Pokud tedy stěžovatel o ustanovení zástupce v řízení před krajským soudem nepožádal, nelze krajskému soudu vytýkat, že o ustanovení zástupce nerozhodl. Nebyly totiž splněny předpoklady pro rozhodnutí pro rozhodování o ustanovení zástupce ve smyslu § 35 odst. 10 s. ř. s. Z toho důvodu stejně tak ani nenastala skutečnost, která by mohla mít vliv na běh lhůty pro podání žaloby ve smyslu téhož ustanovení. V tomto smyslu tedy nebyl krajský soud povinen stěžovatele vyzývat k doplnění žaloby (srov. výše uvedený rozsudek čj. 3 Azs 66/2017-31 a dále např. rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2021, čj. 10 Azs 24/2021-16).

pokračování

[9] Stěžovatel dále tvrdí, že jej soud měl k doplnění žaloby vyzvat „s vědomím poměrně krátkých lhůt“, aniž by však dále rozvedl, z čeho takovou povinnost soudu dovozuje. V tomto ohledu lze plně odkázat na shora již zmíněný rozsudek rozšířeného senátu NSS čj. 3 Azs 66/2017-31 citovaný též krajským soudem. V něm rozšířený senát sice dovodil obecnou povinnost krajských správních soudů vyzývat na doplnění chybějících žalobních bodů, avšak zároveň zdůraznil, že je-li žaloba podána na konci lhůty a nebylo by možné, aby mohla být včas doplněna, může ji krajský soud odmítnout i tehdy, pokud navrhovatele nevyzval k doplnění žalobních bodů. Uvedené se odvíjí od toho, že žalobu je třeba podávat zásadně perfektní (tedy včetně alespoň jednoho projednatelného žalobního bodu). O další žalobní body je možno žalobu rozšířit pouze ve lhůtě pro její podání (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Takový výklad je souladný i se závěry judikatury Ústavního soudu (viz např. usnesení ze dne 2. 8. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1223/17) a je příléhavý i pro nyní projednávanou věc. V dané věci nebylo zřejmé, že by např. bylo možno se stěžovatelem komunikovat elektronicky (srov. *a contrario* např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2018, 5 Azs 309/2017-33) a zároveň nenastala ani jiná skutečnost významná pro běh lhůty. Žalobní body by tedy nemohl včas doplnit ani tehdy, pokud by jej k tomu krajský soud vyzval. K tomu je nutno dodat, že za nastalou procesní situaci nese odpovědnost i sám stěžovatel, jestliže podal žalobu těsně před uplynutím lhůty. Nyní v kasační stížnosti pak neuplatnil žádné námitky, které by postup krajského soudu zpochybnil, a tvrzený zásah do práva stěžovatele na soudní ochranu tedy Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal.

[10] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační námitky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[11] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první a odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. května 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu